

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

QUYỂN 4

Phẩm 8: THỌ KÝ NĂM TRĂM VỊ ĐỆ TỬ

Bấy giờ Phú-lâu-na Di-đa-la-ni Tử nghe Phật dùng trí tuệ phương tiện tùy cơ nói pháp như thế, lại nghe thọ ký cho các vị đệ tử lớn sẽ thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, lại nghe việc nhân duyên đời trước, lại nghe chư Phật có sức thần thông lớn tự tại, được điều chưa từng có, lòng hớn hở liền từ chỗ ngồi đứng dậy đến trước Phật, đầu mặt lễ chân Phật rồi đứng sang một bên chiêm ngưỡng dung nhan của Phật mắt không tạm rời mà nghĩ rằng: “Thế Tôn rất kỳ diệu, việc làm ít có, tùy thuận bao nhiêu chủng tánh của thế gian, dùng sức phương tiện tri kiến mà nói pháp cứu chúng sinh ra khỏi chỗ tham đắm. Chúng con với công đức của Phật như thế không thể dùng lời nói mà nói rõ hết được. Chỉ có Phật Thế Tôn hay biết được bản nguyện trong thâm tâm chúng con.”

Bấy giờ Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các ông thấy Phú-lâu-na Di-đa-la-ni Tử này không? Ta thường khen ông là bậc nhất trong những người nói pháp, cũng thường khen các công đức của ông là siêng năng hộ trì giúp làm rõ pháp của ta, lại có thể chỉ dạy làm lợi ích hoan hỷ cho bốn chúng, giải thích đầy đủ chánh pháp của Phật mà làm được nhiều lợi ích cho những người cùng tu hạnh thanh tịnh. Ngoài Như Lai không ai có thể có ngôn luận biện bác được cùng tận như ông ấy. Các ông chớ nói rằng Phú-lâu-na chỉ có thể hộ trì giúp làm rõ pháp của ta mà thôi. Người này đã ở nơi chín vạn ức chư Phật thời quá khứ mà hộ trì giúp là rõ chánh pháp của Phật và cũng là bậc nhất trong số những người nói pháp thuở ấy.

Ông lại thông suốt rành rẽ đối với pháp không của Phật nói, được bốn trí vô ngại, thường suy xét đúng đắn, nói pháp thanh tịnh không nghi hoặc, đầy đủ sức thần thông của Bồ-tát, tùy theo thọ mạng thường tu hạnh thanh tịnh.

Vào thời Đức Phật ấy, người đời thường gọi ông đúng thật là Thanh văn. Nhưng Phú-lâu-na đã dùng phương tiện đó làm lợi ích cho vô lượng trăm ngàn chúng sinh, lại giáo hóa vô lượng, vô số người khiến an lập nơi Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Người này vì muốn làm thanh tịnh cõi Phật mà thường làm các Phật sự giáo hóa chúng sinh.

Các Tỳ-kheo, Phú-lâu-na cũng là bậc nhất trong số người nói pháp ở thời có bảy Đức Phật. Nay ở chỗ ta cũng là bậc nhất trong số những người nói pháp. Và cũng là bậc nhất trong số những người nói pháp ở thời các Đức Phật trong Hiền kiếp về đương lai, hộ trì giúp làm rõ pháp của Phật. Ông ấy cũng sẽ hộ trì giúp làm rõ chánh pháp của vô lượng, vô biên chư Phật trong thời vị lai, giáo hóa làm lợi ích cho vô lượng chúng sinh khiến an lập nơi đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, vì làm thanh tịnh cõi Phật mà thường siêng năng tinh tấn giáo hóa chúng sinh, dần dần đầy đủ đạo Bồ-tát.

Qua vô lượng a-tăng-kỳ kiếp, nơi cõi này ông ấy sẽ thành bậc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, hiệu là Pháp Minh Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật Thế Tôn.

Đức Phật ấy lấy số tam thiên đại thiên thế giới nhiều như cát sông Hằng mà làm thành một cõi Phật. Đất bằng bảy thứ báu, bằng phẳng như bàn tay không núi gò, khe suối, ngòi rạch. Nhà cửa, lầu đài bằng bảy báu đầy đầy trong nước. Cung điện của các trời ở gần trên hư không. Người và trời giao tiếp nhau, hai bên đều thấy được nhau. Không có đường dữ cũng không có người nữ.

Tất cả chúng sinh đều do hóa sinh, không có dâm dục, có thân thông lớn, thân phát ra ánh sáng, bay đi tự tại, chí niệm bền chắc tinh tấn có trí tuệ. Tất cả đều thân sắc vàng đủ ba mươi hai tướng tốt tự trang nghiêm.

Nhân dân nước ấy thường dùng hai cách ăn, một là Pháp hỷ thực và hai là Thiên duyệt thực. Có vô lượng, vô số ngàn vạn ức na-do-tha các Bồ-tát được sức thần thông lớn, bốn trí vô ngại hay giáo hóa các loài chúng sinh. Chúng Thanh văn trong nước đó không thể dùng tính toán mà biết được số lượng, tất cả đều đầy đủ ba Minh, sáu Thần thông và tám Giải thoát.

Cõi nước Đức Phật đó có vô lượng công đức trang nghiêm thành tựu như vậy. Kiếp tên là Bảo minh, nước tên là Thiện tịnh. Phật đó thọ mạng vô lượng, vô số kiếp. Giáo pháp tồn tại ở đời rất lâu. Sau khi Phật diệt độ, tháp bằng bảy thứ báu được dựng khắp cả nước.

Bấy giờ, Thế Tôn muốn làm rõ lại nghĩa này mà nói bài kệ:

*Các Tỳ-kheo lắng nghe
Đạo của Phật tử làm,
Vì khéo học phương tiện
Không thể nghĩ bàn được.
Biết chúng ưa pháp nhỏ
Mà e sợ trí lớn,
Cho nên các Bồ-tát
Làm Thanh văn, Duyên giác,
Dùng vô số phương tiện
Độ các loài chúng sinh.
Tự nói là Thanh văn
Cách rất xa Phật đạo,
Độ thoát vô lượng chúng
Tất cả đều thành tựu.
Dầu ưa nhỏ biếng lười,
Dần sẽ khiến thành Phật.
Trong giấu hạnh Bồ-tát
Ngoài hiện tướng Thanh văn,
Ít dục, chán sinh tử
Thật tự tịnh cõi Phật.
Bày cho thấy ba độc
Lại hiện tướng tà kiến.
Đệ tử ta thế đó
Phương tiện độ chúng sinh.
Nếu ta nói đầy đủ
Các việc hóa hiện ra,*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chúng sinh nghe đó rồi
Lòng sinh ra nghi hoặc.
Nay Phú-lâu-na đây,
Xưa nơi ngàn ức Phật
Siêng tu, năng hành đạo
Giúp hộ giảng Phật pháp.
Vì cầu Tuệ vô thượng
Mà ở chỗ chư Phật,
Hiện hơn các đệ tử
Học rộng có trí tuệ,
Nói pháp không sợ sệt
Hay khiến chúng vui mừng,
Chưa bao giờ mệt mỏi
Để giúp đỡ việc Phật.
Đã được thần thông lớn
Đủ bốn trí vô ngại
Biết các căn lợi độn
Thường nói pháp thanh tịnh.
Diễn rõ nghĩa như thế
Dạy dỗ ngàn ức chúng
Khiến trụ pháp Đại thừa
Mà tự tịnh cõi Phật.
Đời sau cũng cúng dường
Vô lượng, vô số Phật
Hỗ trợ tuyên chánh pháp
Cũng tự tịnh cõi Phật.
Thường dùng các phương tiện
Nói pháp không e sợ,
Độ chúng vô số kể
Đều thành Nhất thiết trí.
Cúng dường chư Như Lai
Hộ trì tạng Pháp bảo,
Sau đó được thành Phật
Tên hiệu là Pháp Minh.
Nước đó tên Thiện tịnh
Bảy thứ báu hợp thành.
Kiếp tên là Bảo minh
Chúng Bồ-tát rất đông,
Số nhiều vô lượng ức
Đều được thần thông lớn,
Sức oai đức đầy đủ
Khắp đầy cả nước đó.
Thanh văn cũng vô số,
Ba Minh, tám Giải thoát,
Được bốn trí vô ngại,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Dùng hạng này làm Tăng.
Chúng sinh trong cõi đó
Đã dứt hết dâm dục,
Thuần một biến hóa sinh
Thân tướng đủ trang nghiêm,
Pháp hỷ, Thiền duyệt thực,
Không tưởng ăn gì khác.
Không có hàng nữ nhân
Cũng không các đường dũ.
Phú-lâu-na Tỳ-kheo
Trọn thành tựu công đức
Sẽ được cõi tịnh này,
Chúng Hiền thánh rất đông,
Vô lượng việc như thế,
Ta chỉ nói vắn tắt.*

Bấy giờ một ngàn hai trăm A-la-hán tâm tự tại, nghĩ rằng: “Chúng ta vui mừng được điều chưa từng có, nếu được Thế Tôn thọ ký cho như các đệ tử lớn khác thì sung sướng biết bao.”

Phật biết tâm niệm các vị đó nên bảo Đại Ca-diếp:

–Một ngàn hai trăm A-la-hán đó, nay ta hiện tiền thứ tự mà thọ ký cho được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Trong chúng đó, đệ tử lớn của ta là Kiều-trần-như Tỳ-kheo sẽ cúng dường sáu vạn hai ngàn ức chư Phật rồi sau thành Phật hiệu là Phổ Minh Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn.

Còn năm trăm A-la-hán như Ưu-lâu-tần-loa Ca-diếp, Già-gia Ca-diếp, Na-đề Ca-diếp, Ca-lưu-đà-di, Ưu-đà-di, A-nâu-lâu-đà, Ly-bà-đa, Kiếp-tân-na, Bạc-câu-la, Châu-đà-tá, Già-đà... đều sẽ được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, tất cả đều đồng một hiệu là Phổ Minh.

Bấy giờ Thế Tôn muốn làm rõ lại nghĩa này mà nói bài kệ:

*Kiều-trần-như Tỳ-kheo
Sẽ gặp vô lượng Phật,
Qua vô số kiếp sau
Mới được thành Chánh giác.
Thường phóng quang minh lớn
Đầy đủ các thần thông.
Tiếng tăm khắp mười phương
Tất cả đều tôn kính.
Thường nói pháp Vô thượng
Nên hiệu là Phổ Minh
Cõi nước đó thanh tịnh
Bồ-tát đều dũng mãnh
Đều ở lâu gác đẹp
Đi khắp nước mười phương.
Dem các thứ vô thượng*

*Hiến cúng lên chư Phật.
Làm việc cúng dường xong
Sinh lòng rất hoan hỷ.
Về nước trong giây lát
Có sức thần như vậy.
Phật thọ sáu vạn kiếp
Chánh pháp trụ gấp bội,
Tượng pháp bội hơn chánh.
Pháp diệt trừ, người lo.
Năm trăm Tỳ-kheo kia,
Lần lượt sẽ làm Phật,
Đồng hiệu là Phổ Minh
Thứ tự thọ ký nhau:
Sau khi ta diệt độ
Thì người sẽ thành Phật,
Hóa độ cõi đời ấy
Cũng như ta ngày nay.
Cõi nước đó nghiêm sạch
Và các sức thần thông,
Chúng Thanh văn, Bồ-tát
Chánh pháp cùng tượng pháp,
Thọ mạng kiếp nhiều ít
Đều như trên đã nói.
Ca-diếp, ông nên biết
Năm trăm vị tự tại,
Và các Thanh văn khác
Cũng sẽ làm như vậy.
Vị nào vắng hôm nay
Ông hãy vì nói rõ.*

Bấy giờ năm trăm A-la-hán ở trước Phật được thọ ký xong, vui mừng hơn hở, liền từ chỗ ngồi đứng dậy đến trước Phật đầu mặt lay dưới chân, hối lỗi tự trách:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con thường có ý nghĩ tự cho mình đã được rất ráo diệt độ, nay mới biết đó là vô trí. Bởi vì sao? Chúng con đáng được trí tuệ của Như Lai mà lại tự lấy trí nhỏ cho là đủ.

Bạch Thế Tôn! Ví như có người đến nhà một người bạn thân say rượu mà nằm. Lúc bấy giờ người bạn thân có việc quan phải đi, bèn lấy châu báu vô giá cột trong áo cho người bạn rồi ra đi. Gã đó say nằm không hay biết. Khi tỉnh dậy bèn đi đến nước khác, vì cơm áo phải gắng sức tìm việc làm ăn rất là khổ cực. Được chút ít gì đã tự cho là đủ.

Sau đó, người bạn thân gặp lại mới bảo:

–Lạ thay, sao anh lại vì cơm áo mà ra nông nổi này? Lúc trước ta muốn cho anh được an vui, tha hồ hưởng thụ năm thứ đục lạt nên vào ngày tháng năm đó đã đem châu báu vô giá buộc vào trong áo anh, nay vẫn còn đó mà anh không biết sao lại phải nhọc nhằn khổ cực kiếm sống thật là khờ lăm. Nay anh nên đem ngọc báu đó đổi lấy những gì cần dùng thì sẽ thường được vừa ý không thiếu.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật cũng như vậy, lúc làm Bồ-tát giáo hóa chúng con khiến phát tâm cầu Nhất thiết trí, mà chúng con liền bỏ quên không hay biết. Được đạo A-la-hán đã tự cho là diệt độ, khổ nhọc mưu sinh, được chút ít đã cho là đủ, sở nguyện Nhất thiết trí vẫn còn chẳng mất. Ngày nay Thế Tôn giác ngộ chúng con bảo rằng:

–Các Tỳ-kheo! Chỗ sở đắc của các ông không phải rốt ráo diệt. Từ lâu ta đã khiến các người gieo trồng căn lành của Phật, dùng sức phương tiện chỉ bày tướng Niết-bàn, mà các ông cho là thật sự đã được diệt độ.

Bạch Thế Tôn! Chúng con nay mới biết mình thật là Bồ-tát được thọ ký sẽ thành đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Vì nhân duyên đó lòng rất vui mừng được điều chưa từng có.

Bấy giờ A-nhã Kiều-trần-như muốn làm rõ lại nghĩa này mà nói kệ rằng:

*Chúng con yên ổn nghe
Tiếng thọ ký Vô thượng,
Vui mừng chưa từng có
Lạy Phật trí Vô thượng.
Nay ở trước Thế Tôn
Tự hối các lỗi lầm.
Nơi Phật báu vô lượng
Được chút phần Niết-bàn,
Như người ngu vô trí
Tự cho là đã đủ.
Ví như người nghèo cùng
Qua nhà người bạn thân.
Nhà đó rất giàu có
Thết đãi đủ tiệc ngon,
Đem châu báu vô giá
Cho buộc vào trong áo.
Rồi lặng lẽ ra đi.
Gã say nằm chẳng biết.
Sau khi thức dậy rồi
Đi đến các nước khác,
Kiếm cơm áo nuôi thân
Mưu sinh rất khổ sở.
Được chút cho là đủ
Lại chẳng muốn tốt hơn.
Không hay trong áo mình
Có châu báu vô giá.
Người bạn thân cho ngọc
Sau gặp gã nghèo này,
Thiết tha trách gã rồi
Chỉ cho châu trong áo.
Gã nghèo thấy ngọc rồi
Lòng hết sức vui sướng.
Giàu có nhiều của cải
Tha hồ hưởng năm dục.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

*Chúng con cũng như vậy,
Thế Tôn từ lâu xa
Thường thương yêu giáo hóa
Khiến phát nguyện Vô thượng.
Chúng con vì vô trí
Chẳng biết cũng chẳng hay.
Được chút phần Niết-bàn
Tưởng đủ không cầu nữa.
Nay Phật giác ngộ con
Nói chẳng phải thật diệt.
Được Phật Tuệ vô thượng
Đó mới là thật diệt.
Con nay được nghe Phật
Thọ ký việc trang nghiêm,
Cùng tuân tự thọ ký
Thân tâm đều vui mừng.*

M